

Mindretals Indstilling, som ikke var vedtagen i Fællesudvalget, og denne Mindretalsindstilling betegner Ministeren som en Erklæring om, ikke at ville forhandle videre med dette Ministerium. Ministeren sagde, at Fællesudvalget havde erklæret, at en videre Forhandling med dette Ministerium var umulig, men dette har Fællesudvalget ikke gjort. Fællesudvalget har sagt, at efter det Standpunkt, hvorpaa Forhandlingerne befandt sig, syntes en Overenskomst at kunne naaes, men den vilde ikke kunne naas under det nuværende Ministerium. Saaledes sammenfat som Ministeriet var, syntes der ikke at være nogen Mulighed for at kunne naae en Overenskomst, det vil sige, hvis Ministeriet fastholdt det Standpunkt, hvorpaa det havde stillet sig i Landssthinget; hvis Ministeriet havde opgivet de omstridte Punkter, saa havde der selvfølgelig været en Mulighed derfor. Men i alle Tilfælde indser jeg ikke, hvorledes den ærede Minister deraf kan slutte, at enhver Forhandling skulde være en Umulighed. Imidlertid er dette jo et mindre vigtigt Spørgsmaal, det staar ikke i Forbindelse med den provisoriske Finantslovs Udstedelse, det vedrører kun Ministeriets Svar til Fællesudvalget, og dette Svar til Fællesudvalget har ikke mere nogen praktisk Betydning. Hvad der imidlertid staar aldeles fast, er, at Ministeriet uden Grund og jeg maa sige, at efter Alt, hvad jeg endnu har hørt af den ærede Conseilspresident, er der ikke fremkommet nogen fyldestgørende Grund for, at Ministeriet kunde have en saadan Mening, har anset sig berettiget til at opgave Forhandlingerne med Rigsdagen, skjøndt det var givet, at Ministeriet, ikke ifølge Pragis, men ifølge Grundlovens udtrykkelige Bødende, var strengt forpligtet til at sørge for en Lovhjemmel under Forudsætning af, at Ministeriet overhoved vilde vedblive at være Ministerium. Ministeriet har det selvfølgelig altid i sin Magt, naar det vil, at gaa sin Vej, og naar Ministeriet altsaa ikke vilde sørge for en saadan Lovhjemmel med Hensyn til Afholdelse af Udgifterne og Opkrævning af Skatterne, som Grundloven udtrykkelig paabyder, saa kunde Ministeriet gaa, men naar det ikke vilde blive, var det ifølge Grundloven udtrykkelig forpligtet til at sørge for, at en Lovhjemmel kom tilstede; thi det er ganske sikkert, at et Ministerium ikke kan forene de to Ting: at blive og at lægge Ansvaret fra sig. Saalænge man bliver, har man Ansvar.

Conseilspræsidenten (Strup): For at ikke det, som jeg undlader at omtale, skal betragtes som godkendt af mig, maa jeg trække Thinget ved at begjære Ordet engang endnu for udtrykkelig at gjentage, at efter Regeringens Opfattelse bortfalder en foreløbig Lov kun ved Forfattelse eller selvfølgelig ved at blive erstattet med en anden Lov, der dækker den. Det Tilfælde,

som den ærede Ordfører nævnte, at en foreløbig Lov kan bortfalde ved Beslutning af dette Thing, er, mig bekendt, aldrig indtraadt, og Rigtigheden af den ærede Ordførers Mening, at dette kan lade sig gjøre, kan jeg ikke tiltræde. — Da jeg alligevel nu har maattet tage Ordet, kunde jeg dog have Lykt til at bede den ærede Ordfører at overveje, om det er ganske rigtigt at komme frem med den Slags Udtalelser som den, der, dersom jeg hørte ret og har skrevet den ret op, fremkom fra ham, at han ikke vidste, af hvilke Grunde Regeringen havde villet gjøre det vanskeligt for Thinget at holde Møde Paastørdag paa den Tid, det havde ønsket, om det er ganske rigtigt at fremkomme med saadanne Paastande, naar man ikke har noget Bevis derfor eller i alt Fald Noget af støtte det paa, saa meget mere, som Paastanden er ligefrem stridende med, hvad jeg før angav, at Statsraadets Møde, der hindrede dette Thing i at begynde sit Møde paa en saa extraordinær Tid, var bestemt, før Dagsordenen var sat her. — Den ærede Ordfører holder saa stærkt fast — og det er ogsaa fortaaligt fra hans Standpunkt — paa den absolutte Forpligtelse, en Regering har til at staffe en Finantslov tilveie. Man kunde jo fristes til at ønske — selvfølgelig kun for dette ene Tilfældes Skyld — at se den ærede Ordfører paa den Plads, hvor jeg nu staar, for at se, hvorledes han vilde klare sig derfra, dersom et af Thingene paa Grund af særlig Mangel paa Velvillie — eksempelvis for ham — gjorde det umuligt i rette Tid at tilveiebringe en Finantslov. — Den ærede Ordfører gjør meget stærkt gjældende, at Bemyndigelsen til at opkræve Skatter og afholde Statsudgifter kun kan gives ved Finantsloven; han fremhæver stadig med stor Styrke denne Bestemmelse i vor Grundlov. Jeg kunde ønske at vide den ærede Ordførers Mening om, hvorvidt en almindelig Lov kan ophæve en Grundlovsbestemmelse. Grundloven kender Intet til midlertidige Bevillingslove, Grundloven kender kun til Finantslove. Ikke desto mindre have Regeringerne og Thingene fundet det meget tilstedeligt, at Skatter opkræves, og Udgifter afholdes uden den af den ærede Ordfører saa skarpt fremhævede Grundlovsbestemmelse: kun efter den vedtagne Finantslov. — Jeg tror ikke, at jeg nogenstunde paa denne Plads har været uden Tølelse af det fulde Ansvar for, hvad jeg gjorde, og været villig til i fuldt Maal at bære det konstitutionelle Ansvar, — ikke det Ansvar, som den ærede Ordfører vil gjøre gjældende, men det konstitutionelle Ansvar, som paahviler mig i Ministeriet. Men jeg maa tilstaa, at det forekommer mig, at en Ministers Ansvar vilde komme til at overstrøbe endogsaa alt det Rimelige Maal, naar det skulde strækkes saa vidt, som den ærede Ordfører vil gjøre gjældende. Jeg ser ikke rettere end, at efter denne Forstaaelse vil Ministeriet komme til at bære Ansvar et ikke alene for sine egne Gjeringe